

**Містл-Енд. Полювання
починається. Містл-Енд.
Полювання починається**

КУПИТИ

Про книгу

Фестиваль вогнів обертається для Містл-Енду жахливою пожежею! І тільки Седрік своєю друїдською магією може врятувати місто, яке стало для нього другою домівкою. От тільки ця пожежа - лише привід, щоб викрасти «Книгу загублених шляхів». Це магічний артефакт, який дає змогу миттєво подорожувати світом. А його викрадення може призвести до великої війни між магічними істотами та загрожує самому існуванню Містл-Енду!

Бенедикт Міроу

МІСТЛ-ЕНД

ПОЛЮВАННЯ ПОЧИНАЄТЬСЯ

Розділ 1

ФЕСТИВАЛЬ ВОГНІВ

Лук Седріка був натягнутим, а сам хлопець зосередженим. Стріла між вказівним та великим пальцем — хлопець чекав слушного моменту. Або пан, або пропав!

— У тебе нічого не вийде! — Елліот насмішкливо посміхнувся, невимушено спершись на дерево біля халабуди з дощок, на якій виднівся напис: *«На велике полювання на дракона»*.

Седрік показово проігнорував коментар друга, не зводячи погляду з повітряного змія.

Ну, радше із зачарованої жерстянки, тому що замість справжнього монстра мішенями слугували три маленькі іржаві монстрики, які вистрибували довкола, вигукували лайку і випускали маленькі димові хмаринки.

Седрік уже пустив дві стріли, остання просто мусила влучити.

«Зараз ! Тільки-но він...»

— Для людини з міста зовсім не ганебно разок промазати, — урвав його думки Елліот, — або двічі. Я маю на увазі, це нормально, багато не очіку...

«Зараз !!!»

Стріла зірвалася з тятиви прямісінько в магічну ціль, але бляшанка підстрибнула, спритно ухилилася від атаки і злісно заскрипіла. Мимо.

Седрік розчаровано простягнув другу лук. Елліот театральні звів руки догори:

— Ай-яй-яй, і жодного тобі попадання! Я покажу, як це робиться.

Він схопив лук та стріли. Однак за мить до того, як друг заклав стрілу, Седрік почув бурмотіння.

— Що ти щойно сказав? — запитав недовірливо.

— Я? Е-е, нічого. А тепер дивись і захоплюйся тим, як я, Елліот Голден із Містл-Енду, оцих трьох жадликих драконів одним-єдиним

пострілом...

Він не встиг закінчити, як на нього спікірував сокіл, вирівняв свій політ, широко розпростерши крила, вхопив стрілу з тятиви і злетів з нею на дерево.

— Емілі!!! Ти з глузду з'їхала? — обурено закричав Елліот.

Тихе плюх! — і замість сокола на гілці вже сиділа кучерява білявка. Вона розгнівано розмахувала стрілою:

— Ха! Який хороший друг! Ти ж зачарував стрілу! Як тобі не соромно, братику! І він ще хоче стати відьмаком?

— Що, правда? — Седрік приголомшено глянув на Елліота, але одразу ж усміхнувся, побачивши збентежене другове обличчя.

— При цьому ти все зробив неправильно. Готова битися об заклад — твої чари не спрацюють!

Дівчина зістрибнула з гілки, з докірливим поглядом вирвала з братових рук лук, натягнула тятиву і пустила стрілу, навіть не дивлячись у той бік. Стріла полетіла по дузі, обігнула жерстяні банки, що глумилися, і зникла десь за халабудою.

— Бачиш. Ніби це так легко...

— Ай! Гей, що це означає? — з намету долинув гучний бас. — Який ідіот стріляє в мене зачарованими стрілами?!

Емілі заціпеніла і, широко розплющивши очі, впустила лук, наче той став раптом нестерпно гарячим.

Седрік голосно розреготався, схопив Емілі й Елліота, потягнув їх із собою, і троє друзів, хихочучи та пирскаючи зо сміху, зникли з поля зору розлюченого троля з тиру. Діти забігли за ріг, прошмигнули під руками здивованої продавчині мітел і розчинилися у загальній метушні.

Là Fhèill Brìghde, або Фестиваль вогнів, як називали його тут на півночі Великої Британії, був у розпалі. Молодь та старше покоління, відьми, люди, ельфи, гноми та інші найрізноманітніші магичні істоти з Містл-Енду та прилеглих гірських плато вже з самого ранку були на ногах. Вулиці міста та вся ринкова площа разом із вбудованою у землю відьомською пентаграмою аж кишіли ятками, в яких пропонувалися не тільки стародавні садові інструменти, що радісно виспівували, рідкісне насіння трав чи цибулини квітів, що напрочуд швидко проростали, а й

шипляче чарівне зілля, цукрові диво-пастилки та зачарована кухонна техніка.

При цьому більшість речей видавалася на перший погляд цілком нормальною.

«Але не була такою», — подумав Седрік і засміявся.

Як і гірлянди, натягнуті між маленькими дерев'яними ятками. Навіть хлопець не одразу зауважив, що світло давали не лампочки, а маленькі сміхотливі ельфи, які, наче горобці, сиділи на мотузці для білизни. Всі їхні тіла світилися, а коли ельфи схвильовано тріпотіли крилами, на землю спадав золотий пилок.

Мерехтливі ельфи. Седрік певною мірою пишався тим, що знав, як ті називаються.

Хоча Містл-Енд та його магічні жителі більше не були для хлопця якоюсь чудасією, проте Седрік і досі часом не йняв віри, що він тут. Що він частина цього всього.

Він обережно скосив очі на обох своїх супутників. Вони зайшли за ним сьогодні вранці. Одразу після того, як бруківкою вузьких вулиць проторохтіли старий театральний фургон і підвода з артистами знаменитого чарівного «Циркового раю», що, прогримівши своїм голосним передзвоном та скрипучою шарманкою, сповістили про наближення мандрівного народу. Намети були розбиті ще кілька днів тому, ятки — збудовані. Тож щойно прибули фокусники, фестиваль нарешті розпочався.

Атмосфера була веселою, усі сміялися, пищали, хихотіли або схвильовано махали крилами. На столах із їжею та напоями було все, чого душа забажає, а сам Седрік неодноразово викликав сміх, коли сміливо пробував «обвислий сир у формі бичачого ока» або «запеченого до хрусткої скоринки дрижуна».

— Бе-е, на смак таке ж, як і на вигляд, — пробелькотів Седрік із повним ротом, зібравши всю волю в кулак, щоб одразу ж не виплюнути незвичну їжу.

І все ж хлопець був надзвичайно щасливий. На цій ринковій площі можна було побачити і відкрити для себе більше, ніж він міг уявити собі ще кілька тижнів тому.

У всьому місті все було зовсім не тим, чим здавалося на перший погляд. Про це потурбувалася магія грифона, яка захищала відьомський притулок від непосвячених. Седрік і себе донедавна вважав звичайнісіньким хлопчаком. Аж до випробування грифона, яке відбулося майже одразу після їхнього прибуття до міста. Таким чином хлопець дізнався, що він друїд. Дитя Землі — так його називали місцеві. Однак не всі мешканці міста були раді появі друїда. Седрік і сам мало-помалу починав розуміти, що означає бути дитям Землі.

Мама, яку хлопець уперше в житті зустрів на випробуванні, була деревною німфою. Вона була Вічною. І від неї Седріку дісталася у спадок здатність розмовляти не лише з тваринами, а й з рослинами. І контролювати їх.

Ні, не так, радше просити про послуги.

Переважно і тварини, і рослини виконували те, про що він просив. Імовірно, хлопець умів дещо більше, але не знав напевне. Седрік старанно тренувався, і йому й справді здавалося, що він став трохи вправнішим, однак не було нікого, кому він міг би адресувати свої «чому?» та «як?».

Інший і єдиний друїд, який, імовірно, міг щось знати і поділитися своїм досвідом чи відкриттями, безслідно зник. Корвус Кратчер, якого всі завжди називали просто Кратч, був хлопцем Седрікового віку, друїдом. Корвусів батько був демоном-вороном, а мати — терновою відьмою.

«Мій темний близнюк», — подумав Седрік і здригнувся. Однак вони товаришували з Кратчем. Аж до драматичної битви на міських мурах, яка мало не коштувала Седріку життя. Тоді Корвус не тільки майже вбив його, а й повернув до життя. Зцілив. За допомогою землі.

Спогади про Кратча, якого Седрік, попри все, досі вважав своїм другом, гнітили. Хлопець відчував, що підвів темного друїда. Він сумував за Кратчем.

І не лише з цієї причини йому подобалося разом з Емілі та Елліотом з самісінького ранку зацікавлено придивлятися до магічного дійства на Святі весни. Для нього було ще стільки нового та незвіданого, хлопець користувався будь-якою нагодою, щоб допитливо поглинати інформацію навколо.

Але й він сам досі викликав неабиякий ажіотаж. З навколишніх плато, гір та лісів, долин річок та мертвих верхових боліт у місто прийшли тролі, водяники, лісові духи й інші чарівні істоти.

Вони весь день снували біля Седріка туди-сюди, киваючи здалеку чи просто вітаючись. У цьому читалася якась надія. Новина про те, що друїди в його та Кратчевій особі через стільки років знову з'явилися в Містл-Енді, наче лісова пожежа поширилася нагір'ями, і тому мешканці чарівного світу зблизька та здалеку прийшли поглянути на хлопця.

Седрік почувався некомфортно в своєму тілі, йому не подобалася така надмірна увага.

«Сподіваюся, вони не розча... А-А-А-АЙ !»

Хлопчик, приблизно вдвічі нижчий за Седріка, з шаленими локонами та яскраво-червоними щоками, вивалився на дорогу, наче мішок картоплі.

Вигулькнув наче нізвідки, прямісінько на тверду бруківку. Бумц!

— Ай! З тобою все гаразд? Ти не забився?

Седрік злякано схилювався над хлопцем, але одразу ж відсахнувся, коли той зненацька випростався і зухвало посміхнувся, світячи діркою замість зуба. Седрік полегшено зітхнув.

Банда маленьких троленьят, очевидно, поставила собі за мету розважати його щосили. А тим паче коли вони зрозуміли, що Седрік ще ніколи в житті не бачив, наскільки витривалими і нечутливими до болю були маленькі гірські духи.

Тож за кожної нагоди з голосними криками троленьята кидалися з дерев або дахів будинків униз, зі сміхом ударялися об бруківку вузьких вуличок і, випромінюючи радість, знову піднімалися на ноги і так, що аж гул ішов, гордо били себе по вухах старими дошками, гілками та глечиками. Божевільна гра тривала доти, доки Елліот нарешті не витримав:

— Якщо негайно не припините, я вас на кроликів перетворю! Або на мишей! Або і на тих, і на інших! — насварився роздратований відьмак і гнівно пригрозив кулаком в бік неабияк вражених троленьят.

Після цього бешкетники трохи заспокоїлися, і це, власне, навіть трохи засмутило Седріка. Попри те що хлопець завжди жахливо

лякався, коли чергове маленьке чудовисько вкотре зі свистом вилітало на вулицю, Седріку рідко вдавалося стримати усмішку, коли малюки із замурзаними обличчями щасливо дивилися на нього захопленими очима.

Седрік та друзі дозволили веселій юрбі повести їх за собою і опинилися нарешті перед маленьким театральним фургоном, що стояв у тіні прадавнього дуба за кам'яним колодязем зі статуєю могутнього грифона.

Попри те що поки на сцені з червоною оксамитовою завісою нікого не було, глядачі терпляче чекали наступного номеру магічних фокусників.

— Ой, все. Та ми ж більшість номерів пропустили! — Елліот підняв з підлоги наполовину розмоклий аркуш програми і переглянув анонсовані номери «Циркового раю». — Болгарські квіткові ельфи — пропустили! Китайські танцівники з шаблями — вже виступили! Тролі-трійнята — їх номер теж відбувся! Усе вже було!

Хлопець скорчив гримасу, зім'яв листок і копнув його, наче футбольний м'яч.

— А щось узагалі ще буде? — запитала Емілі.

— Та ще якась африканська первосвященниця і кранног насамкінець. На нього принаймні ще встигли. Це точно буде щось цікаве.

— Кра... що? — перепитав Седрік, але перш ніж хтось із друзів йому відповів, залунали оплески, і на просту дерев'яну сцену вийшла дівчина. Із чорним, заплетеним у коси волоссям, у темно-червоній шкіряній куртці, джинсах та в мотоциклетних черевиках, обшитих перлинами. Її зовнішній вигляд колосально відрізнявся від того, якою, на Седрікову думку, мала бути африканська первосвященниця.

«І вона приблизно мого віку».

Гаразд, маленький позолочений півнячий череп, який вона носила на шиї, мав дещо магічний вигляд. Але все інше?

Дівчина стала посередині сцени, схрестила руки на грудях і заплющила очі.

Седрік бачив і чув, як вона щось тихо бурмотіла, потім почала випльовувати слова, наче ті були отрутою.

Хлопець не розумів, що казала первосвященниця: це була якась чужа мова, навіть слова в ній були мало схожими на слова, принаймні на ті, які Седрік знав. Це було щось середнє між стогоном, пихтінням та гарчанням. А потім тілом дівчини наче пробігла хвиля тремтіння. Первосвященниця скорчилася, закинула голову назад і закричала. Сила та енергія, які випромінювала дівчина, були настільки потужними, що Седрік мимоволі затамував подих.

Руки первосвященниці здригалися. Дівчина перевела подих, хрипло загарчала, із силою впала навколішки і виплюнула клубок чорної в'язкої рідини.

Натовп зойкнув, але крики огиди та жаху швидко перетворилися на захоплення, коли з калюжі піднявся чоловік. Його шкіра була наче деревне вугілля, з тріщинами, під якими кипіла рідка лава. Їдкі клуби диму стелилися сценою, все тіло створіння, здавалося, мерехтіло. Істота була наполовину змією, наполовину людиною. Вона безперервно і з божевільною швидкістю змінювала свою форму — від людини до тварини. Чоловік опустився на руки й коліна, заревів. Він упав у чоловічій подобі на землю і, перекочуючись туди-сюди, шипів та висолоплював язика так само, як і велика чорна змія, чий образ постійно заміщав людський.

— Хіба за ним не цікаво спостерігати? Хіба він не жахливо-зловіщий?

Чоловік, який, пританцьовуючи, щойно вийшов із тіні червоної завіси, був одягнений у поношений комбінований костюм: і рукави, і штанини — все з різних тканин та різного кольору. З розпростертими руками і випнутими від гордості грудьми, він обійшов первосвященницю й демона, якого вона викликала.

— Подивіться на нього, Дамбалла, величний змій, верховний демон і володар темних джунглів, викликаний і приручений нашою чудовою Аїссою!

Голову чоловіка прикрашала бляшана корона, зроблена власноруч та вигадливо прикрашена. Блакитні очі, що зблискували з-під густих світлих кучерів, світилися лукавством. З удаваною пихою диавол вказав на дівчину, яка тепер, здавалося, вела своєрідний ментальний поєдинок із демоном.

— Дивовижна Аїсса! Свята Аїсса! Аїсса, таємнича первосвященниця з королівства Дагомей на західному узбережжі Африки! Ніхто не вміє так перемагати демонів, як молода заклинателька вуду!

Юрба захоплено загула. Дівчина кинула запитальний погляд на чоловіка в кольоровому костюмі, той коротко кивнув. Первосвященниця із глибоким, дивно булькаючим криком звела руки догори. Чоловік, ні, демон закрутився в повітрі, скрутився у вузол, знову випростався — і ось на сцену впав уже велетенський удав. Весь чорний, із яскраво-зеленими очима рептилії та надто великими іклами, які шиплячий змії звернув до публіки. Налякані люди, відьми та ельфи відступили на кілька кроків, і лише один гном, похмуро посміхнувшись, спокійно залишився на місці, випнувши підборіддя до удава, ніби промовляючи: *«Іди сюди, я тебе не боюся!»*

Змії витягнувся, м'яко похитуючись вперед-назад. Він шипів, язик його звивався. Чоловік ні на секунду не випускав сміливця з поля зору.

— Що він виробляє? Він що, здурів? — почув Седрік Елліотове бурмотіння і тільки зібрався щось відповісти, як змії різко кинувся вперед, до гнома, широко роззявивши пащу. Але він не встиг дістати свою здобич — дівчина на сцені голосно клацнула язиком, стиснула руку в кулак і, наче невидимим повідком, відтягнула удава назад. Змії смикався та викручувався, стримуваний магічними силами. І тоді — ще один швидкий порух стиснутим кулаком, і рептилія шумно впала назад на сцену, обвисла, перекотилася зі сторони в сторону і знову перетворилася на калюжу булькаючої чорноти, яка шипіла, пузирилася і, зрештою, зникла у щілинах дерев'яної підлоги.

Аїсса, жриця вуду, вклонилася, і публіка заплескувала. Елліот заплескав і захоплено вигукнув:

— Крутезно! Просто неймовірно, еге ж? Сильно!

І оком не змигнувши, дівчина зістрибнула зі сцени та зникла у юрбі.

Емілі закотила очі:

— Братику, ти так любиш перебільшувати...

— Чому ж? Таке навіть у Містл-Енді не часто побачиш, — все ще захоплений Елліот добряче поплескав Седріка по плечу. — Ти так не

вважаєш, Седріку? Було ж просто супер, еге ж? Вау, ну вона й крута! А демон — такий моторошний!

— А я думала, що родзинкою шоу мав бути кранног, — лукаво заперечила сестра. — Вони нібито мають повну клітку деймоні.

— Повну клітку чого? — перепитав Седрік.

— Вогняних демонів! Їм ніби дозволили наприкінці запалити «зимове вогнище», — вона вказала пальцем на велике нерозпалене багаття трохи далі від сцени. — Останнє жертвопринесення зимі, після якого холодний сезон безповоротно закінчиться.

Знову пролунали оплески. На сцену вийшов артист у яскравому костюмі та низько вклонився, тимчасом як стрункий сценічний працівник під охкання та ахкання викотив на сцену важкий предмет, накритий тканиною.

— Дорога публіко, вельмишановний магічний народе Містл-Енду, ласкаво прошу до найзахопливішого підвечір'я у вашому нудному житті. Я Базіль, король лицедіїв, носій темного гумору та вартовий блискучого жарту! Я той, хто приносить задоволення та суперечки, друг і першим, і другим. Ми зараз продовжимо, тут і зараз у «Цирковому раї», у цирку протиріч! Однак спершу... подарунок! — Артист випростався, вирівняв корону і кинув у натовп жменю яскраво-червоних квітів. — Для шановної публіки та моїх улюблених підданих! — Король лицедіїв легенько пританцьовував на сцені і розкидував квіти, наче повітряні поцілунки. — Підходьте ближче, шоу триває, підходьте ближче!

Глядачі штовхалися і тиснулися, виникла невелика метушня, коли перші ряди почали скаржитися на штовханину тих жителів міста, що стояли далі.

— Дивуйтеся і насолодіться наступною та останньою родзинкою на театральних підмостках лицедіїв — небезпечні, палахкотливі, сьайливі, жахливі... деймоні!

Базіль майже вигукнув останнє слово, покружляв довкола і швидким жестом стягнув тканину з того, що виявилось іржавою кліткою.

— Так і знав! — захоплено видихнув Елліот.

Юрба похитувалася, атмосфера коливалася між страхом і захватом.

— Ого, їх тут багато! Демони — це огидні, погані чудовиська. Напівгоблини-напівдемони. Я чула, що вони все одразу підпалюють, якщо не бути обережним, — недовіжливо промовила Емілі.

Седрік спробував спіймати поглядом кружляючих демонів. У своїх золотих капелюхах та блискучих червоних оксамитових жилетах вони здавалися постатями з давнього чеського лялькового театру. От тільки рухалися з божевільною швидкістю і після кожного обертання за ними тягнулося мерехтливе полум'я. Вони висварювалися, стогнали і сіпали залізні ґрати. Їхні маленькі зморшкуваті обличчя палали гнівом.

— Що з тобою? Це ж вогняні чортенята! Чого ж іще від них чекати! — пирхнув Елліот, одночасно потішений і захоплений.

Лицедії втиснули майже десяток маленьких демонів у тісну клітку, в якій ті викрикували прокльони, кидаючись із боку в бік так, що аж іскри летіли.

— Ми не шкодували зусиль, ми обпалювали пальці, щоб доставити їх із крижаного вогнедишного острова на півночі сюди, до цього чудового міста — до прекрасних жителів Містл-Енду!

Люди ставали дедалі нетерплячішими:

— Не розпатякуй багато, покажи нам нарешті щось вражаюче!

Чоловік на сцені зухвало посміхнувся:

— Шановні глядачі, привітайте разом зі мною єдиного гідного противника вогню, вологого, темного, моторошного, булькаючого та хлюпаючого кранного!

Седрік здивовано видихнув. Чоловік, який вийшов на сцену, був зовсім іншим, ніж всі істоти, що досі зустрічалися у Містл-Енді. У цілому він мав людську фігуру, однак був набагато вищим за звичайну людину. Міцної статури, із темним волоссям до плечей і величезними синіми вибалушеними очима, що постійно глипали туди-сюди. У Седріка з'явилося неприємне відчуття — так рибалка швидко оглядає кожного перехожого на ринку.

Чоловікове підборіддя прикрашала густа борода, з-під якої виднілися жовтуваті зябра. Він був одягнений у вбрання, зшите з багатьох шарів тканин і смужок, що переливалися сріблом. І... чоловік розтікався! Вода просто виливалася з нього — з волосся, з рукавів.

Коли він рухався, чулося клекотіння й булькання, на сцену виплескувалися цілі потоки води, одразу утворюючи калюжі.

— Це що... водолій, так?

— Дурниці! Седріку, водолії існують тільки в казках, — весело заперечив Елліот. — Це кранног.

— Тут якось дивно пахне, вам не здається? — сухо запитала Емілі.

— Так, стухлою рибою, — скривившись, додав Елліот.

Рухався кранног незграбно, як тритон на суші, і зупинився просто на краю сцени. Його погляд нервово блукав ринковою площею, потім кранног підняв руки вгору, витягнув долоні і розсіяв на присутніх водяний туман, після чого мерехтливе світло демонів-гоблінів розсипалося на крихітні краплі води. Між розчепіреними пальцями кранного виблискували перетинки.

Юрба захоплено галасувала.

— А тепер, мої славні глядачі, мої пані та панове, ви станете свідками магії стихій, коли прадавні сили вічного вогню... — артист вказав на вогняних чортенят, а потім на кранного, — зйдуться на цій сцені в двобої із незбагненими силами води!

Тепер кранног мовчки повернувся до клітки з деймоні і підняв руки перед обличчям. Вода все ще лилася з рукавів. Він промовив:

— Одного разу Тор разом із громом та блискавками подарував нам вогонь. Вогонь був диким, руйнівним і всепоглинальним. І все ж ми його приручили... за допомогою води! А цього... — голос кранного стишився до шепоту, — вогонь воді не пробачив.

На останніх словах він відсунув засувку клітки вбік і рвучко розчинив двері.

Деймоні одразу ж вогняним вихором кинулися на свого суперника. На долю секунди він перетворився на яскравий палахкотливий вогняний стовп. Полум'я бушувало навколо його тіла, деймоні з просто неймовірною швидкістю кружляли довкола кранного. Однак той стояв непорушно, і далі тримаючи руки перед обличчям.

— О відьомський казанок, та вони ж його підсмажать! — виступила вперед Емілі.

Чоловік, який стояв біля Елліота, повернувся до них та буркнув зі сповненим ненавистю поглядом:

— Сам винен. Хто грається з вогнем — пожинає бульбашки.
Седрік наморщив чоло.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ